

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **K. P.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Bukvářem, advokátem se sídlem Za Hanspaulkou 11, Praha 6, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, zastoupenému JUDr. Františkem Smejkallem, advokátem se sídlem Klavíkova 18, České Budějovice, **za účasti P. K.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 11. 2006, č. j. 10 Ca 133/2006 - 65,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoby na řízení zúčastněné P. K. a M. M. V. **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 3. 11. 2005 č. j. KUJCK 27974/OÚPI 2005/Am (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

Rozhodnutím žalovaného byla změněna část výroku rozhodnutí Městského úřadu - Stavebního úřadu M. V. č. j.: výst. 941/2005/Šk ze dne 12. 10. 2005 o dodatečném povolení stavby nepovolených změn (nástavba a stavební úpravy) na rozestavěném rodinném domě a pozemku p. č. 156/3 v obci a k. ú. M. V. a ve změnou nedotčených částech bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a odvolání stěžovatele zamítnuto.

Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného a v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že podmínky pro dodatečné povolení změn konkrétní stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) byly dodrženy a nedošlo k pochybení při uplatnění volného správního uvážení.

Stěžovatel napadl včasnou kasační stížností rozsudek krajského soudu výslovně z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zamítnutí žaloby spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata z níž správní orgán vycházel je v rozporu se skutečnostmi získanými ve správním řízení a obsaženými ve spise.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že není pravdou, jak uvádí soud, že mezi stěžovatelem a žalovaným není žádný rozpor o výšce stavby nad terénem. S odvoláním na úřední měření ze dne 12. 1. 2001 stěžovatel tvrdí, že předmětná stavba svým hřebenem dosahuje na jihu 10,32 m a na severu dokonce 10,58 m nad okolním terénem. Žalovaný záměrně do výroku svého rozhodnutí použil nový údaj a to výšku stavby 8,62 m nad úrovní 1. NP tedy podlahou přízemí +0,00. I když toto vysvětluje svahovitost pozemku stavebníků od silnice, zcela pomíjí, že tato +0,00 je až 170 cm nad okolním terénem a je dokonce vysoko nad zmíněnou silnicí.

Předmětná stavba manželů K. má jedno podzemní podlaží (málo zapuštěné do terénu), jedno nadzemní podlaží (1. NP) a podkroví. Je logické, že při posuzování výšky stavby nad terénem se uvažují jen podlaží nadzemní. I proto stěžovatel navrhoval přizvání do řízení soudního znalce, ale soud návrhu nesprávně nevyhověl.

Pokud se soud dovolává stanoviska zpracovatele nového územního plánu Ing. Arch. S. K. Csc. z Č. B., pak přehlíží jeho ústní názor učiněný při jednání Stavebního úřadu v M. V., že stavby v předmětném prostoru by měly být do 10 m nad terénem. Soud slepě přejímá k odůvodnění svého rozhodnutí stanovisko žalovaného úřadu z 30. 9. 2005 s odkazem na definici podlažnosti publikovanou ve slovníku územního plánování a přehlíží písemné vyjádření stěžovatele z 8. 9. 2005 a nepozastavuje se ani nad vyřčenými pochybnostmi autora stanoviska při zkoumání dodržení regulativu ad d) podlažnosti. Stavba manželů K. regulativ podlažnosti splňuje, ale nesplňuje svojí výškou to, že stavby v tomto místě by měly být do 10 metrů nad terénem.

Pojem veřejný zájem z ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je pro jen příkladný výčet sledovaných ukazatelů – viz slovo zejména - dosti nepřesným a otevřeným pojmem a stěžovatel je přesvědčen, že předmětná stavba jej zejména pro svojí výšku nad terénem nesplňuje.

V závěru kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že by mohl znovu nesouhlasit s dodatečným povolením valbovosti střechy stavby, protože bylo o ní již v roce 2001 negativně rozhodnuto. Otvor do půdního prostoru ze severní strany nemá rozměry uvedené u soudu P. K., ale 80 x 200 cm. Stěžovatel nesouhlasí ani se stanoviskem soudu, že mu nechybí neexistence stavebního deníku, když obecné normy jeho vedení ukládají.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil ohledně vyžadování stavebního deníku, že pokud je vedeno řízení podle ust. § 88 odst. 1 stavebního zákona o dodatečném povolení stavby, nelze jako podmínku zahrnovat předložení stavebního deníku, jako dokumentu, který osvědčuje tvrzené skutečnosti, pokud není povinnosti stavebníka v případě dodatečného povolení stavby tento dokument vést. K námitce stěžovatele, že nesouhlasí s postupem žalovaného, který zvolil s odkazem na ust. § 88 stavebního zákona cestu dodatečného povolení stavby, žalovaný uvádí, že nemohl zvolit jinou cestu než v řízení podle ust. § 88 stavebního zákona zkoumat, zda jsou splněny podmínky dodatečného povolení stavby.

Uvedení výšky 8,62 ze strany žalovaného je faktickým výkladem výšky budovy v souladu s platnou legislativou. K zamítnutí žádosti o změnu stavby před jejím dokončením v řízení dle § 68 stavebního zákona došlo z důvodu, že již bylo započato s realizací této změny, a tudíž ji v řízení dle § 68 stavebního zákona již nebylo možno projednat a její případná legalizace byla možná pouze v řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a uložil stěžovateli povinnost uhradit náklady řízení podle platné právní úpravy (1x úkon, 1 x paušál) s 19 % DPH k rukám JUDr. Františka Smejkal, advokáta, který je plátcem DPH.

Osoba zúčastněná na řízení M. M. V. se vyjádřila ke kasační stížnosti tak, že napadený rozsudek považuje za věcně správný a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Náklady řízení M. M. V. neúčtuje.

Osoba zúčastněná na řízení P. K. se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti :

Úsek územního plánu, odboru územního plánování, stavebního řádu a investic Krajského úřadu Jihočeského kraje se dne 30. 8. 2005 z odborného hlediska vyjadřoval k souladu stavby manželů K. s platnou územně plánovací dokumentací. Ze zprávy tohoto orgánu vyplývá, že v roce 2001 byla přijata změna územního plánu sídelního útvaru M. V., která upravila regulativy v řešeném území. Tento odborný orgán veřejné správy na úseku územního plánu ve svém vyjádření mimo jiné uvedl, že pozemek je situován v ploše bydlení s funkcí bydlení v rodinných domech či nízkopodlažních domech. Z regulačních podmínek, které mají vliv na posuzovanou stavbu, má význam podlažnost. Co je podlaží, definuje Česká technická norma 73 4301, která definuje též podkroví. Do pojmu podlažnosti tedy nelze zahrnovat podkroví. Jestliže územní plán sídelního útvaru připouští dvě podlaží, pak to znamená, že jsou přípustná dvě podlaží a nad nimi je možno umístit podkroví. Odborný orgán veřejné správy na úseku územního plánu v závěru uvedl, že předložený záměr stavby není v rozporu s příslušnou územně plánovací dokumentací.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti.

Stěžovatel tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o zamítnutí žaloby spatřuje výslovně jednak v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.“), dále ve vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní

orgán v napadeném rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.) a podle obsahu kasační stížnosti pak i v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení stěžovatel spatřuje obecně v nezákonnosti závěru krajského soudu v základním výroku, jímž žalobu stěžovatele zamítl z důvodu, že předmětná stavba nesplňuje pojem veřejný zájem z ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona pro svoji výšku nad terénem.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí ohledně výšky hřebene střechy a pojmu „veřejný zájem“ uvedl:

Předmětem dodatečného povolení změny stavby byla mimo jiné nástavba podkrovní o nové výšce hřebene střechy nad úroveň prvního nadzemního podlaží. Mezi žalobcem a žalovaným není žádný rozpor o výšce stavby nad terénem. Tento údaj odpovídá zaměření stavby provedené geodetickou kanceláří, založený ve spise, na které se v napadeném rozhodnutí odkazuje. Z rozhodnutí je pak patrné, že ke stanovení výšky hřebene stavby od úrovně prvního nadzemního podlaží došlo se zřetelem k okolnosti, že stavba je situována ve svažitém terénu. Pro posouzení souladu dané stavby s platnou územně plánovací dokumentací má vedle vyjádření zpracovatele územního plánu, založené ve spise, aktuální vyjádření orgánu územního plánování, který je odborným orgánem veřejné správy na úseku územního plánu. Ten se souladem dané stavby a územně plánovací dokumentací obce M. V. zabýval v srpnu 2005. Ze zprávy tohoto orgánu vyplývá, že v roce 2001 byla přijata změna územního plánu sídelního útvaru M. V., která upravila regulativy v řešeném území. Pro posouzení projednávané věci má pak význam regulativ o podlažnosti staveb v daném prostoru, kdy je uvažováno s dvěma nadzemními podlažími. V té souvislosti tak orgán územního plánu odkazuje na příslušnou českou technickou normu definující co je podlažím a co se rozumí podkrovím. Zpracovatel územního plánu tak uvedl, že daná stavba územně plánovací dokumentací odpovídá. Hodnotil-li žalovaný dodržení veřejného zájmu na dodatečném povolení stavby se zřetelem k požadavku, aby tato stavba odpovídala územně plánovací dokumentaci a cílům a záměrům územního plánování, pak zjištění o tom, že změny na konkrétní stavbě požadavkům územního plánování v dané obci odpovídají, má oporu ve spise.

Jestliže žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí stejné hodnoty výšky stavby měřené nad terénem, jako uvádí žalobce, pak tu nejde o zamlčování objektivních údajů. Pro věc je podstatné, že podle zpracovatele územního plánu a odborného orgánu pro územní plán není daná stavba se zřetelem k její výšce v rozporu s územně plánovací dokumentací. To je prokázáno podklady založenými ve spise.

Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí vysvětlil, co jej vedlo ke stanovení výšky hřebene od úrovně prvního nadzemního podlaží. Nezbyvá než zopakovat, že se tak stalo pro svažitost terénu, ve kterém je stavba situována, kdy zjišťované výšky hřebene jsou proměnné. V zájmu jednoznačnosti určení výšky hřebene byla proto zvolena úroveň prvního nadzemního podlaží. Ani z takto zvoleného postupu zjištění výšky hřebene domu nelze dovodit snahu obejít objektivní zjištění o výšce stavby.

Stavební zákon ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí umožňuje dodatečně povolit změny na dané stavbě za předpokladu, že je taková stavba v souladu

s veřejným zájmem. Veřejný zájem je pak volným správním uvážením, které soud přezkoumává v tom ohledu, jestliže nebyly překročeny zákonné meze správního uvážení či nedošlo k jeho zneužití. To vyplývá z ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. jestliže správní orgány hodnotily dodržení veřejného zájmu na dodatečném povolení změn na stavbě rodinného domu se zřetelem ke kritériím vyjádřeným v zákoně a zabývaly se i tím, je-li daná stavba v souladu s územně plánovací dokumentací a cíli a záměry územního plánování, měly pro posouzení tohoto hlediska podklady ve formě vyjádření zpracovatele územního plánu a orgánu veřejné správy pro územní plánování, pak nenastala situace, předpokládaná zákonem, že správní orgány překročily meze správního uvážení o veřejném zájmu na dodatečném povolení změn stavby či volného správního uvážení zneužily.

Nejvyšší správní soud k tvrzení stěžovatele, že předmětná stavba nesplňuje pojem veřejný zájem z ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona pro svoji výšku nad terénem, uvádí následující:

Stavební zákon v § 88 odst. 1 písm. b) stanoví, že stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

V citovaném ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona užitý pojem „veřejný zájem“ spadá do kategorie tzv. neurčitých právních pojmů. Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli.

Zákonodárce ve výše zmíněném ustanovení stavebního zákona stanovil kritéria s nimiž má správní orgán povinnost se vypořádat při aplikaci neurčitého pojmu „veřejný zájem“. Výška stavby není stavebním zákonem jako samostatné zákonné kritérium stanovena, může však být nepochybně dílčím požadavkem nějakého dalšího kritéria s nímž musí být v souladu (např. podmínky dané ÚPD). Územně plánovací dokumentace platná v době rozhodování žalovaného ohledně výšky stavby neuváděla žádný omezující regulativ.

Správní orgán při aplikaci neurčitého pojmu „veřejný zájem“ na dodatečném povolení změn na stavbě rodinného domu (jak již konstatoval i krajský soud) vzal v úvahu kritéria vyjádřená v ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, zabýval se zda je stavba v souladu s územně plánovací dokumentací a cíli a záměry územního plánování, měl pro posouzení tohoto hlediska podklad ve formě vyjádření orgánu veřejné správy pro územní plánování.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvodnou stěžovatelovu námitku spočívající v tvrzení o nenaplnění pojmu „veřejný zájem“ dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona s ohledem na výšku stavby, neboť výška stavby není zákonným kritériem, ke kterému má správní orgán povinnost přihlídnout při správním uvážení, a obecné technické požadavky na výstavbu stejně jako územně plánovací dokumentace (platná v době rozhodování žalovaného) ohledně výšky stavby neuváděly žádný omezující regulativ.

Stěžovatel další nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spatřuje v tom, že krajský soud nepřihlédl k tomu, že o úpravě krovu polovalbami bylo již v roce 2001 negativně rozhodnuto.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí k této otázce uvedl:

Poukazuje-li se na to, že zamítavé rozhodnutí o žádosti o povolení změny stavby (rozhodnutí Městského úřadu - Stavebního úřadu M. V. ze dne 19. 4. 2001 – pozn. NSS) , spočívající v úpravě krovu polovalbami je věc res iudicata, pak takovému názoru přisvědčit nelze. Z označeného rozhodnutí plyne, že žádost nebyla zamítnuta pro věcné důvody, ale se zřetelem k okolnosti, že změna stavby byla již realizována, a proto ji nelze povolit na základě § 68 odst. 2 stavebního zákona. O změně stavby před jejím dokončením lze rozhodovat pouze tehdy, jestliže taková stavba nebyla provedena. Byla-li již v době rozhodování správního orgánu změna realizována, pak se jedná o stavbu uskutečněnou v rozporu se stavebním povolením, která podléhá režimu podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Jestliže tu existuje rozpor mezi skutečnou realizací stavby a stavebním povolením, pak je nezbytné takový rozpor v uvedeném řízení projednat. Zamítavé rozhodnutí o žádosti stavebníků o změnu stavby, spočívající v úpravě krovu, proto nebrání projednání v řízení o dodatečném povolení stavby. Soud poznamenává, že takovým postupem by bylo třeba o úpravě krovu na rodinném domě stavebníků rozhodnout i tehdy, kdyby bývalo došlo k zamítnutí žádosti o povolení změny stavby pro důvody věcné.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu a odůvodnění krajského soudu k této sporné otázce považuje za plně dostačující. O úpravě krovu na rodinném domě stavebníků by bylo nutné rozhodnout v řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona i tehdy, kdyby bývalo došlo k zamítnutí žádosti o povolení změny stavby pro důvody věcné. Uvedení stavby do souladu se všemi podmínkami správních rozhodnutí a ověřenou projektovou dokumentací za situace, že stavba je rozestavěna v rozporu s nimi, může být provedeno až na základě výsledku řízení vedeného dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Další otázkou na kterou se Nejvyšší správní soud zaměřil byla výslovně tvrzená vada řízení spočívající dle stěžovatele v tom, že skutková podstata (stavba rodinného domu manželů K. v M. V.), z níž správní orgány v napadených rozhodnutích vycházely, byla v rozporu se skutečnostmi získanými ve správním řízení a obsaženými ve spise.

Podle obsahu kasační stížnosti jde zde však pouze o stěžovatelův nesouhlas s tím, že správní orgán nevycházel u stanovení výšky stavby (hřebene střechy) z úrovně okolního terénu, jak požadoval stěžovatel, ale z úrovně prvního nadzemního podlaží.

Skutkovou podstatou v řízení před správním orgánem nebyla stavba rodinného domu manželů Kolaříkových a tedy ani výška hřebene střechy, ale soulad této stavby s veřejným zájmem ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1. písm. b) stavebního zákona.

Nejvyšší správní soud na tomto místě opakuje, že výška stavby není sama o sobě zákonným kritériem, ke kterému má správní orgán povinnost přihlédnout při správním uvážení v řízení dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a taktéž že ani regulativy stanovené územním plánem a dalšími relevantními předpisy výšku stavby neomezují. Proto je v dané věci právně irelevantní zda žalovaný vycházel u výšky stavby z úrovně prvního nadzemního podlaží či z úrovně okolního terénu.

Vzhledem k tomu, že výška stavby v řízení před správním orgánem nebyla skutkovou podstatou, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, Nejvyšší správní soud ani zde nedospěl k závěru o důvodnosti stěžovatelovy námitky ohledně vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.

Nejvyšší správní soud se dále musel zabývat stěžovatelem sice výslovně netvrzenou, ale z obsahu kasační stížností vyplývající námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Jinou vadu řízení před soudem stěžovatel spatřuje v tom, že soud chybně uvedl, že mezi stěžovatelem a žalovaným není žádný rozpor o výšce stavby nad terénem. Nejvyšší správní soud shodně jako krajský soud nevidí rozpor mezi žalovaným a stěžovatelem o výšce stavby nad terénem. Odlišný názor u žalovaného a stěžovatele je ohledně určení bodu, od kterého se stanoví výška hřebene (úroveň prvního nadzemního podlaží vers. úroveň okolního terénu), a tento odlišný názor je navíc pro posuzovanou věc právně irelevantní.

Jinou vadu řízení před soudem stěžovatel spatřuje také v tom, že krajský soud nesprávně nevyhověl návrhu stěžovatele na přizvání soudního znalce do řízení. Stěžovatel v řízení před krajským soudem navrhl přizvat soudního znalce z oboru stavební činnosti, který by posoudil realizaci stavby s její původní projektovou dokumentací a také nesprávnosti v postupu Stavebního úřadu M. V. z let 1995 až 1997. Krajský soud odůvodnil své rozhodnutí o neprovedení doplnění dokazování znaleckým posudkem z oboru stavebnictví, protože nebylo sporu o tom, že stavba byla realizována v rozporu s původní projektovou dokumentací a z důvodu, že postup stavebního úřadu z let 1995 až 1997 nemá význam pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.

Krajský soud náležitě odůvodnil své rozhodnutí o neprovedení důkazu. Nejvyšší správní soud připomíná ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s., které umožňuje soudu rozhodnout, které z navržených důkazů provede. Vzhledem k předmětu řízení (žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2005 č. j KUIJK 27974/OÚPI 2005/Am) a k záměru stěžovatele na prokázání navrhovaných skutečností, neshledal Nejvyšší správní soud neprovedení navrhovaného důkazu krajským soudem za jinou vadu řízení.

Další vadu řízení před krajským soudem stěžovatel spatřuje v přehlížení ústního názoru Ing. Arch. S. K., že stavby v předmětném prostoru by měly být do 10 m nad terénem a v tom, že soud slepě přejal stanovisko žalovaného úřadu a přehlédl písemné vyjádření stěžovatele z 8. 9. 2005 k němu.

Nejvyšší správní soud ohledně ústního názoru Ing. Arch. S. K. uvádí, že pro věc je podstatné, že podle odborného orgánu veřejné správy pro územní plán není daná stavba v rozporu s územně plánovací dokumentací, ústní vyjádření názoru nelze považovat za omezující regulativ, rozhodující je platná územně plánovací dokumentace, je-li pro dané území zpracována. Odlišný právní názor stěžovatele a krajského soudu nelze považovat za jinou vadu řízení před soudem. Rozhodnutí soudu je plně srozumitelné, vnitřně nerozporné a obsahuje všechny zákonné náležitosti, přičemž jeho odůvodnění se v potřebné míře zabývá všemi žalobními body stěžovatelovy žaloby.

Také v nesouhlasu stěžovatele s tím, že krajskému soudu nechybí neexistence stavebního deníku, neshledal Nejvyšší správní soud jinou vadu řízení před krajským soudem, neboť v posuzované věci je existence či neexistence stavebního deníku právně irelevantní. Pro rozhodování samé je podstatné, je-li dodržen veřejný zájem na dodatečném povolení změn skutečných na stavbě rodinného domu.

K tvrzení stěžovatele, že otvor do půdního prostoru ze severní strany nemá rozměry uvedené u soudu P. K., ale 80 x 200 cm, Nejvyšší správní soud uvádí, že toto konkrétní tvrzení stěžovatele nelze podřadit pod žádný z důvodů obsažených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s., a proto je nepřipustné.

Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzované věci neshledal nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, neshledal ani vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a neshledal ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí krajského soudu spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Po přezkoumání kasační stížností napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.)

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Náklady žalovaného za zastoupení advokátem nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodně vynaložené, neboť žalovaný jako specializovaný správní úřad by v otázkách své odborné působnosti měl být schopen sám obhajovat svá rozhodnutí před soudem. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Osobám zúčastněným na řízení, M. M. V. a p. P. K., se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť dle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. osoba na řízení zúčastněná má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil. V řízení o kasační stížnosti soud zúčastněné osobě žádnou povinnost neukládal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. září 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu